

Як вимовити «Горох»!

Директор «Суффле Агро Україна» Самуель Робар вивчив українську мову лише за рік і вважає, що головне завдання агронома – це турбота про родючість ґрунту

Перед тим як закінчити навчання в сільськогосподарському коледжі та міжнародній фінансовій бізнес-школі в Ла-Рошелі, Самуель мав чудову нагоду вивчити особливості сільського господарства зсередини. – Мої батьки обробляють приблизно 300 га. Вирощують кукурудзу, озиму пшеницю та люцерну, – пояснює Самуель причини вибору професії. – Якщо є люцерна, отже мають бути і корови – хіба буває європейський фермер без тваринництва. Саме так, вони вирощують біля 300 голів худоби.

Кажуть, що в Україні молочне тваринництво – справа малоприбуткова. А як у Франції? – «Нуль» – це швидше традиція та елемент технології, –

«Молода перспективна команда» – цей подекуди шаблонний вислів чудово підходить до колективу «Суффле Агро Україна». На відміну від керівництва багатьох компаній з іноземним капіталом, які працюють в нашій країні, французи із «Суффле» постійно перебувають в Україні, буквально «не вилазять» з полів і всі як один чудово володіють українською мовою. Може, саме тому вони й зуміли стати повністю своїми для українських аграріїв. До цієї ж когорти належить і 26-річний Самуель Робар, уродженець Нанту та виходець із родини французьких фермерів

розводить руками Самуель. За його словами, врожайність кукурудзи в регіоні в сухому залишку не перевищує 7 тонн. Утім, господарство функціонує і, як десятка тисяч подібних невеликих фермерських бізнесів в Європі, формує потужну аграрну структуру. Є продукція, є попит, є зайнятість.

Напрошується порівняння з українським агробізнесом, де розмір середнього господарства зазвичай у 10 разів більший. Яку модель можна вважати успішнішою?

– О, так у жодному разі не можна порівнювати! Фермери в кожній країні працюють відповідно до тих економічних реалій, які склалися. Структура аграрного бізнесу у Франції формувалася впродовж сотень років. Там має значення, умовно кажучи, кожен квадратний метр землі. Чи, скажімо, придбання техніки здійснюється з урахуванням того, що нею керуватиме безпосередньо власник ферми чи його син. В Україні зовсім інша ситуація: аграрний бізнес тут – у стані динамічного розвитку, і ступінь ризиків та потенційної прибутковості є значно вищим.

– А рівень розвитку технологій?

– Приблизно на одному рівні з Європою, з певними переважаннями в той чи в інший бік. Ми регулярно привозимо делегації українських аграріїв до Франції, і вони самі звертають увагу на те, що в певних напрямках мають значно кращі успіхи, – стверджує Самуель Робар. Утім, мій співрозмовник вважає, що в Україні нині розпочався новий етап технологічного розвитку в рослинництві.

– Річ у тім, що раніше чимало господарств своєю головною метою вбачали розширення земельного банку – 3, 5, 10 чи більше тисяч гектарів. Це, з одного боку, добре, проте з іншого, ускладнює якісний розвиток агровиробництва. На мою думку, краще максимально ефективно обробляти 100 чи 200 га, аніж 1000 – екстенсивно. Передусім я маю на увазі фактор родючості ґрунту як ключову довгострокову умову високої рентабельності виробництва та розвитку. Це усунення такого негативного чинника як ущільнення ґрунту, це збалансоване міне-

ральне живлення, це правильна сівозміна і зрештою – висів сидеральних культур. Потрібно розуміти, що отримати високий урожай сьогодні та завтра – це чудово, однак слід потурбуватися про те, щоб успішно працювати на цьому полі і через 5, і через 10 років, – переконаний Самуель.

Це все зрозуміло, але в Україні немає ринку землі, а тому аграрій, який орендує землю, далекі не впевнений, що його стараннями задля покращення родючості ґрунту не скористається хтось інший. До речі, що думає про запровадження вільного продажу землі в Україні француз, який встиг оцінити ситуацію зсередини?

– Розумієте, я вважаю, що земля – це найцінніший найважливіший ресурс України, до того ж він завжди буде тут – його не можна експортувати. В цьому питанні необхідне дуже розумне, акуратне рішення, яке б нормалізувало ситуацію. Передусім агробізнесу і, зокрема, інвесторам, нагально потрібне розуміння: що буде із землею далі? Через рік, через 5 років, через 20... З іншого боку, держава може бути не готова до вільного ринку землі. Я вважаю, що в такій делікатній ситуації можливо варто прийняти рішення поміж «так» і «ні», яке влаштувало б більшість учасників ринку, – вважає директор «Суффле Агро Україна». Я вкотре звертаю увагу на чудову українську мову мого французького співрозмовника. Акцент акцентом, однак такі вишукані граматичні конструкції складає не кожен українець. Вивчити мову – це власна ініціатива Самуеля чи розпорядження керівництва компанії?

– Я приїхав до України на кілька місяців ще 2012 року, а з 2014-го вже тут постійно. Звичайно ж, спочатку було почувався децю незвично – дуже холодно, мови не знаю, однак за пару місяців почав звикати. Щодо стимулу для вивчення скажу просто – я маю у своїй роботі забезпечити результат. Тож вважаю, що без знання мови та місцевих реалій отримати хороші результати було б набагато складніше. Вивчав як традиційними методами, так і спілкуючись із колегами. Прокинувся о шостій ранку, взяв підручник, ручку і блокнот – і працюю.

– А яке слово чи поняття давалося найважче?

– Горох! Для француза – це просто неймовірно складне слово...

– «Горох» складно вимовити, але виростити ще складніше. Наскільки мені відомо європейські фермери віддають перевагу готовим апробованим технологіям. Чи є такий підхід правильним чи все ж таки «агроном» – це цілковито творча професія?

– О, це дуже непросте запитання. Я міркую так, що коли

йдеться про обробіток великих площ не існує готового рецепту, який гарантує високий врожай. Це надто ризиковано вирощувати за одним шаблоном культуру на площі 5 чи 10 тисяч га. На мою думку, агроном – це художник, який постійно тримає пензель напоготові і в потрібну мить підправляє свою картину. З іншого боку – зайві експерименти також недоречні. Я пораджу регулярно консультуватися з виробниками та дистриб'юторами насіння, добрив і ЗЗР для того, щоб розуміти, який наступний крок буде оптимальним.

– Це якщо буде все гаразд із дощами...

– Ви знаєте, для Франції посухи сьогодні також є досить серйозною проблемою, яку намагаються вирішувати за допомогою зрошення. Так, це дорого, але нині це нагальна потреба. У будь-якому разі варто орієнтуватися на стійку до посушливих умов агротехнологію, яку за сьогоднішнього рівня підібрати можна, – переконаний Самуель Робар. □

Спілкувався Ігор Павлюк

